

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 69/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., Komenského 50, Košice, zastúpenej advokátkou Mgr. Tatianou Frištikovou, Štúrova 27, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 366/2017-261 z 22. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. januára

2019 sa obchodná spoločnosť Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., Komenského 50, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 366/2017-261 z 22. novembra 2018 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň požiadala, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní začatom na základe žaloby sťažovateľky (žalobkyne), ktorým sa v pracovnoprávnej veci domáhala proti [REDAKOVANÉ] (žalovanej) zaplata sumy 2 449,90 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia vzniknutého po „*právoplatnom určení neplatnosti výpovede zo dňa 27. 5. 2011 danej žalovanej*“, Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 12 C 216/2014 z 19. mája 2017 rozhodol tak, že žalobu zamietla. Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že „*ak... účelom právnej úpravy bezdôvodného obohatenia je zabrániť jeho vzniku na úkor iného, v tomto prípade ku vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej nedošlo. Majetok žalovanej sa v konečnom dôsledku na úkor žalobcu nenavýšil. Naopak, ak by súd zaviazal žalovanú na zaplata 2.449,90 EUR, žalobcovi by sa za daného stavu navýšil majetok na úkor žalovanej v rozpore s ich dohodou a vôľou, pričom také rozhodnutie by nebolo ani spravodlivé... Neobstojí ani námietka žalobcu, že žalovaná si totožné odstupné vo výške 5-násobku priemerného mesačného zárobku uplatnila aj v spore 25 Cpr 3/2013 vedeného na Okresnom súde Košice I. Konanie 25 Cpr 3/2013 je prerušené do právoplatného skončenia tohto konania. Ak bude žalovanej súdom právoplatne priznané nejaké plnenie v tomto spore, ktoré si uplatňuje aj v spore 25 Cpr 3/2013, súd jej duplicitne uplatnené konanie nebude môcť priznať.*“.

3. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie odôvodnené tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len

„CSP“)]. Sťažovateľka konkrétne namietla, že právne posúdenie veci okresným súdom je vnútorne nekonzistentné; okresný súd sa pri svojom rozhodovaní neriadil právnym názorom vysloveným krajským súdom v uznesení č. k. 3 Co 681/2015-178 z 26. januára 2017; okresný súd nevykonal sťažovateľkou navrhované dokazovanie pripojením súvisiaceho spisu okresného súdu sp. zn. 25 Cpr 3/2013 z dôvodu, že tento spis už pripojený mal; okresný súd nevzal do úvahy a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, že *„žalobca žalovanému náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou vo výške jej štvornásobku vyplatil 11. októbra 2013, hoci táto skutočnosť bola preukázaná výplacnou páskou a výpisom z bankového účtu žalobcu (okrem odstupného, na ktoré vzniklo žalovanému právo skončením pracovného pomeru dohodou vo výške 3.328,34 € v hrubom, t. j. v čistom 2.223,71 € vyplatil aj náhradu mzdy vo výške štvornásobku priemernej mzdy, tj. 1.751,05 €, v hrubom 2.604,36 €)“*. Sťažovateľka taktiež namietla, že okresný súd síce na vec aplikoval správnu právnu normu (§ 222 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov), avšak túto nesprávne právne vyložil. V tejto súvislosti sťažovateľka zdôraznila, že *„ak nie je možné pohľadávky v pracovnoprávných vzťahoch započítať, nie je možné ani pri výklade podmienok vzniku práva na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzať z toho, že k zmenšeniu majetku oprávneného subjektu, resp. zväčšeniu majetku povinného subjektu, dochádza iba za predpokladu súčasnej neexistencie iného jeho dlhu (neuhradenej pohľadávky) voči druhému subjektu pracovnoprávného vzťahu. Bolo by v rozpore s podstatou a účelom princípu zákazu zániku vzájomných pracovnoprávných peňažných pohľadávok zápočtom, pokiaľ by existencia jednej z nich, ktorá pretrvá, mala spôsobiť, že iná nikdy nevznikne... Tak ako patrí žalobcovi právo na vydanie vyplateného odstupného, zrejme patrí i žalovanému právo na zaplatenie náhrady mzdy. Rovnako však platí, že o každom z týchto nárokov, keďže k ich zápočtu dôjsť nemôže a žalovaný bezdôvodné obohatenie žalobcovi nevydal, patrí rozhodnúť súdu v konaní, ktoré každý z účastníkov začal, pretože iba tak je možné medzi účastníkmi nastoliť individuálnu spravodlivosť. Tá sa neodvíja od toho, v ktorom konaní bude právoplatne rozhodnuté skôr.“*

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia svojho

rozhodnutia pritom konštatoval, že „*uplatnené odvolacie dôvody odvolateľom nie sú v spore naplnené... Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, aby vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo aby v hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení O. s. p. prípadne CSP účinných v čase ich vykonania a rovnako, aby na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil s tým, že rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom nie je zrejmé ani to, aby súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo v takej miere, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces... Aj keď možno súhlasiť s konštatovaním žalobcu, že tak ako patrí žalobcovi právo na vydanie vyplateného odstupného, zrejme patrí i žalovanej právo na zaplatenie náhrady mzdy, pričom o každom z týchto nárokov, keďže k ich zápočtu dôjsť nemôže, patrí rozhodnúť súdu v konaní, ktoré každá zo strán sporu začala, a aj keď plnenia poskytnuté žalovanej na mzde, odstupnom a náhrade mzdy boli vždy riadne špecifikované a žalovaná vedela aké plnenia prijíma, treba apelovať aj na dobrú vieru vychádzajúcu z uzavretej Dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 26. 09. 2013 ako aj z nesporných a platných dojednaní týkajúcich sa vzájomných nárokov strán sporu a ich nespornej výšky. Keďže žalobca žalovanej nevyplatil náhradu mzdy, na ktorú sa zaviazal v uzavretej dohode, ktorá pramenila z vôle strán sporu a to v rovnakej výške, nemožno hovoriť v zmysle § 222 ods. 1 Zákonníka práce o tom, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu, tak ako to uviedol aj súd prvej inštancie v bode 52. odôvodnenia napadnutého rozsudku.“.*

5. S uvedenými závermi krajského súdu sťažovateľka nesúhlasí a s poukazom na dôvody podaného odvolania v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že „*krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nakoľko s podstatnými argumentmi sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní sa vôbec nezaoberal a žiadnym spôsobom sa k nim nevyjadril... S ohľadom na vyššie uvedené odôvodnenie rozsudku krajského súdu, úplne ignorujúce*

podstatné námietky sťažovateľa nemožno považovať za dostatočné, úplne ani ústavne konformné... V dôsledku rozhodnutia krajského súdu nebol sťažovateľovi priznaný jeho peňažný nárok, ktorého existencia po skutkovej stránke nebola sporná (odstupné vyplatené bolo) a jediným dôvodom jeho nepriznania boli svojvoľné a arbitrárne právne názory, ku ktorým dospel krajský súd vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k nároku sťažovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho vzniku.“. Tieto skutočnosti podľa názoru sťažovateľky zakladajú porušenie jej v záhlaví označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Úlohou ústavného súdu pri uplatňovaní tejto právomoci nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie

zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I. § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

14. Ak zákon podmieňuje prípustnosť sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04).

15. Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

16. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

19. „Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

20. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou, v ktorej tvrdí také porušenie jej procesných oprávnení krajským súdom (bod 5), ktoré napĺňajú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, obrátila priamo na ústavný súd bez toho, aby proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala dovolanie.

21. V tejto súvislosti ústavný súd už v minulosti judikoval, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť je lehota pre podanie sťažnosti ustanovená § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Tento princíp sa napokon premietol i do ustanovenia § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný

prostriedkov, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

22. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) pre neprípustnosť.

23. Sťažovateľka netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

25. Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na to, že ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, listiny, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho

návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (II. ÚS 78/05). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2019